

Μητέρα Εσύ με τα Παιδιά Σου Ισότιμα

ΟΥΩΛΤ ΟΥΙΤΜΑΝ

11/06/2026, Τεύχος 184 - ΙΟΥΝΙΟΣ

Ο Ουώλτ Ουίτμαν, το 1872, φωτ. του Τζ. Φρανκ Ε. Πήρσολ. Βιβλιοθήκη του Κογκρέσου, Ουάσιγκτον.

1

Μητέρα εσύ με τα παιδιά σου ισότιμα,
Πολύμορφη εσύ αλυσίδα από Πολιτείες διαφορετικές, αλλά με
ταυτότητα μία,
Ένα τραγούδι ξεχωριστό προτού φύγω θα τραγουδήσω πάνω απ'
όλα τ' άλλα,
Για σένα, για το μέλλον.

Θα φυτέψω για σένα ένα σπόρο ατέλειωτης Εθνότητας,
Θα σε πλάσω ολόκληρη, σώμα και ψυχή μαζί,
Θα φανερώσω πολύ πιο μπροστά την αληθινή σου Ένωση
και πώς μπορεί να γίνει.

Τα μονοπάτια για το σπίτι ζητώ ν' ανοίξω,
Το ίδιο το σπίτι αφήνω σε κείνους που θά 'ρθουν.

Πίστη τραγουδώ και προετοιμασία·
Καθώς Ζωή και Φύση δεν είναι μεγάλες μόνο για τον καιρό
τον τωρινό,
Αλλά ακόμη πιο μεγάλες γι' αυτό που είναι νά 'ρθει·
Μ' αυτά κατά νου για σένα τραγουδώ.

2

Σαν δυνατό πουλί μ' ελεύθερα φτερά,
Χαρούμενο, τους απέραντους ουρανούς σχίζοντας,
Τέτοια είναι η σκέψη μου για σένα Αμερική,
Τέτοιο είναι το ρετσιτατίβο που φέρνω για σένα.

Την έπαρση των ποιητών από άλλους τόπους δεν σου φέρνω,
Ούτε λόγια μεταξωτά που έχουν από καιρό την αξία τους χάσει,
Ούτε ρίμες, ούτε τους κλασικούς, ούτε άρωμα από ξένη αυλή ή
κλειστή βιβλιοθήκη·

Αλλά μιαν ευωδία θα φέρω σαν απ' του Μέιν τα πευκόδασα ή μια
πνοή

απ' του Ιλινόι τις απέραντες πεδιάδες,
Με τις ανοιχτωσιές της Βιρτζίνια ή της Τζόρτζια ή του Τενεσί, ή από
του Τέξας

τα υψίπεδα ή της Φλόριντα τους υγρότοπους,
Ή από του Σαγκενέι το μαύρο το ποτάμι ή από την πλατιά γαλάζια
έκταση της λίμνης

Χιούρον,
Κομίζοντας τοπία του Γέλοουστοουν ή του Γιοσέμιτι,
Και θα φέρω το θρόισμα της θάλασσας που μουρμουρίζει από κάτω
και όλα

τα διαπερνά,

Που αντηχεί αδιάκοπα από του κόσμου τις δυο Μεγάλες Θάλασσες.
Και για την πιο λεπτή σου αίσθηση λεπτότερους τόνους τρομερή
Μητέρα,
Πρελούδια του νου που ταιριάζουν με αυτά και με σένα, τρόποι του
νου που σου

πρέπουν, αληθινοί και νηφάλιοι και μεγάλοι όπως αυτά και όπως εσύ,

Εσύ! που ανεβαίνεις πιο ψηλά, που βουτάς πιο βαθιά απ' όσο ξέραμε, εσύ,

Υπερβατική Ένωση!

Με σένα η πράξη δικαιώνεται, ενωμένη με τη σκέψη,
Η σκέψη του ανθρώπου δικαιώνεται, ενωμένη με τον Θεό,
Μέσα από την ιδέα σου, ιδού, η αθάνατη πραγματικότητα!
Μέσα από την πραγματικότητά σου, ιδού, η αθάνατη ιδέα!

3

Μυαλό εσύ του Νέου Κόσμου, τι δύσκολο έργο που είναι το δικό σου,

Να δώσεις μορφή στο Μοντέρνο — μέσα από το απαράμιλλο μεγαλείο τού

μοντέρνου,

Μέσα απ' τον εαυτό σου, με την επιστήμη αντάμα, να ξαναπλάσεις ποιήματα, ναούς, τέχνη,

(Να τα ξαναπλάσεις, ίσως να τα πετάξεις, να τα αφανίσεις—ίσως το έργο τους

να έχει τελειώσει, ποιος ξέρει;)

Με όραμα, χέρι, σύλληψη, πάνω στην οθόνη του σπουδαίου

παρελθόντος, των νεκρών,

Να σχεδιάσεις με απόλυτη πίστη το σπουδαίο ζωντανό παρόν.

Κι όμως εσύ, σαν μυαλό που ζεις στο παρόν, που κληρονόμησες τους νεκρούς,

που κληρονόμησες το μυαλό του Παλαιού Κόσμου,

Εσύ που έμεινες τόσο καιρό μαζεμένη σαν βρέφος αγέννητο στον κόρφο του,

Εσύ που τόσο προσεκτικά προετοιμάστηκες από αυτόν —

ίσως απλά τον ξεδιπλώνεις, ίσως μόνο τον ωριμάζεις,

Αυτόν που καταλήγει σε σένα — το νόημα του χρόνου που πέρασε βρίσκεται

μέσα σου,

Τα ποιήματα, οι ναοί, οι τέχνες του ήταν προορισμένα, χωρίς να το ξέρουν,

να φτάσουν σε σένα·

Εσύ δεν είσαι παρά τα μήλα, που τόσο, μα τόσο καιρό μεγάλωναν,
Ο καρπός όλου του Παλαιού Κόσμου που ωριμάζει σήμερα μέσα σου.

4

Άνοιξε πανιά, άνοιξε πανιά όσο καλύτερα μπορείς, καράβι της Δημοκρατίας,

Πολύτιμο είναι το φορτίό σου, δεν είναι μόνο το Παρόν,
Και το Παρελθόν μέσα σου είναι αποθηκευμένο,

Δεν έχεις στα χέρια σου μόνο τη δική σου μοίρα, ούτε μόνο
της Δυτικής ηπείρου,
Η Γη ολάκερη πλέει με την καρίνα σου, ω καράβι, και από τα
κατάρτια σου
κρατιέται.

Μαζί σου ταξιδεύει ο Χρόνος χωρίς φόβο, τα πριν από σένα έθνη
βουλιάζουν ή
κολυμπούν μαζί σου,
Με όλους τους αρχαίους αγώνες τους, τους μάρτυρες, τους ήρωες,
τα έπη, τους πολέμους,
εσύ μεταφέρεις τις άλλες ηπείρους,
Δικό τους, δικό τους όσο και δικό σου, το θριαμβικό λιμάνι του
προορισμού·

Κράτα το πηδάλιο με γερό, σταθερό χέρι και άγρυπνο μάτι, ω
κυβερνήτη,

μεταφέρεις σπουδαίους συντρόφους,
Η σεβάσμια ιερατική Ασία πλέει αυτό τον καιρό μαζί σου,
Και η βασιλική φεουδαρχική Ευρώπη πλέει μαζί σου.

5

Όμορφος κόσμος από νέα υπέροχη γέννα που ανεβαίνει στα μάτια
μου,
Σαν απέραντο χρυσό σύννεφο που γεμίζει το δυτικό ουρανό,
Έμβλημα της παγκόσμιας μητρότητας που υψώνεται πάνω απ' όλα,
Ιερή μορφή της φέρουσας θυγατέρες και γιους,
Από τη γόνιμη μήτρα σου τα γιγάντια βρέφη σου ξεχύνονται
αδιάκοπα,
Ύστερα από τέτοια κύηση, παίρνοντας και δίνοντας δύναμη και ζωή
χωρίς σταματημό,

Κόσμος του πραγματικού — κόσμος των δύο σε ένα,
Κόσμος της ψυχής, που γεννήθηκε απ' τον κόσμο του πραγματικού,
που οδηγήθηκε στην ταυτότητα, στο σώμα, μόνο μέσα από εκείνο,
Κι όμως, στην αρχή μόνο, απροσμέτρητες μάζες ανάμικτων,
πολύτιμων

υλικών,
Που αναδείχτηκαν από τους κύκλους της ιστορίας, κι ύστερα
στάλθηκαν εδώ

από κάθε έθνος, κάθε γλώσσα,
Έτοιμες, συγκεντρωμένες εδώ, για έναν ελεύθερο, πλατύ, ηλεκτρικό
κόσμο που

μέλλει να κατασκευαστεί εδώ,
(Ο αληθινός Νέος Κόσμος, ο κόσμος της σφαιρικής επιστήμης, των

ηθών,

της λογοτεχνίας του μέλλοντος,)

Κόσμε εσύ θαυμαστέ, ακόμη απροσδιόριστε, αδιαμόρφωτε, ούτε
εγώ μπορώ

να σε ορίσω,

Πώς μπορώ να τρυπήσω το αδιαπέραστο άγραφο του μέλλοντος;

Νιώθω τη δυσοίωνη μεγαλοσύνη σου, καλή και κακή,

Σε βλέπω να προχωράς, να αφομοιώνεις το παρόν, να ξεπερνάς
το παρελθόν,

Βλέπω το φως σου να φωτίζει και τη σκιά σου να σκιάζει, σαν να
΄ναι

ολόκληρη η υδρόγειος,

Μα δεν αναλαμβάνω να σε ορίσω, μετά βίας σε κατανοώ,
Μονάχα σε ονομάζω, σε προφητεύω, όπως τώρα,
Φωνή μόνο σου δίνω!

Εσένα μέσα στο μέλλον σου,

Εσένα στη σταθερή ζωή σου, στην πορεία σου, στον αδέσμευτο νου
σου,

στο υψιπετές πνεύμα σου,

Εσένα σαν άλλον εξίσου αναγκαίο ήλιο, λαμπρό, φλογερό, γρήγορο
και γονιμοποιό,

Εσένα που υψώνεσαι σε ζωντανή χαρά και ευθυμία, σε ατέλειωτη
μεγάλη

ιλαρότητα,

Σκορπίζοντας για πάντα το σύννεφο που τόσο καιρό κρεμόταν, που
τόσο καιρό

βάραινε στο νου του ανθρώπου,

Την αμφιβολία, την υποψία, το φόβο της βαθμιαίας, βέβαιης
παρακμής του ανθρώπου·

Εσένα στη μεγαλύτερη, υγιέστερη γενιά σου, θηλυκή κι αρσενική —
εσένα στους

αθλητές σου, ηθικούς και πνευματικούς, στο Νότο, στο Βορρά, στη
Δύση, στην Ανατολή,
(Στην αθάνατη αγκάλη σου, Μητέρα των Πάντων, κάθε κόρη, κάθε
γιος

το ίδιο αγαπημένοι, για πάντα ισότιμοι,)

Εσένα στους μουσικούς σου, στους τραγουδιστές, στους
καλλιτέχνες, ακόμη αγέννητους,

μα ερχόμενους,

Εσένα στον ηθικό σου πλούτο και στον πολιτισμό σου, (δίχως αυτόν
ο πιο περήφανος υλικός σου πολιτισμός μένει μάταιος,)

Εσένα στη λατρεία σου, απεριόριστη και περιεκτική— εσένα όχι σε μία μόνο

βίβλο ή έναν μόνο σωτήρα,
Οι σωτήρες σου αναρίθμητοι, κρυμμένοι μέσα σου, οι βίβλοι σου ακάθεκτες

μέσα σου, ισότιμες με κάθε άλλη, θείες όπως κάθε άλλη,

(Η ακμαία πορεία σου σε διαμορφώνει, όχι οι δύο μεγάλοι σου πόλεμοι,

ούτε η φανερή του αιώνα σου ανάπτυξη,
Αλλά πολύ περισσότερο μέσα σ' αυτές τις σελίδες κι αυτά τα άσματα,
τα δικά σου άσματα,

μεγάλη Μητέρα!).

Εσένα με παιδεία καμωμένη από σένα, με δασκάλους, σπουδές,
μαθητές

γεννημένους από σένα,
Εσένα στις δημοκρατικές γιορτές σου για το λαό, στα δικά σου πράγματι γνήσια

φεστιβάλ, όπερες, ρήτορες, ιεροκήρυκες,
Εσένα στις πιο υψηλές σου επιδιώξεις, (οι προετοιμασίες μόλις
τώρα ολοκληρώθηκαν,

το οικοδόμημα σε γερά θεμέλια στεριωμένο),

Εσένα στις κορυφώσεις σου, διάνοια, σκέψη, οι πιο μεγάλες χαρές
του πνεύματός σου,

η αγάπη σου και η θεϊκή σου επιδίωξη,
Στους λαμπρούς μορφωμένους σου που θα φανούν, στους
φλογερούς ρήτορές σου,

στους ιερούς βάρδους σου, στους κοσμικούς σοφούς,
Αυτά, αυτά σε σένα, (που σίγουρα θα έρθουν), σήμερα προφητεύω.

6

Χώρα που ανέχεσαι τα πάντα, που όλα τα δέχεσαι, όχι μόνο το καλό,

αφού όλα καλά για σένα είναι,
Χώρα που στα βασίλεια του Θεού να είσαι ένα βασίλειο από μόνο
σου,

Κάτω από το νόμο του Θεού να είσαι ένας νόμος δικός σου.

(Ιδού, εκεί που ανατέλλουν τρία ασύγκριτα αστέρια,
Να γίνουν τα γενέθλιά σου αστέρια πατρίδα μου, Ολότητα, Εξέλιξη,
Ελευθερία,

ανεβασμένα στον ουρανό του Νόμου).

Χώρα πίστης πρωτοφανέρωτης, πίστης του Θεού,

Το χώμα σου, το πιο βαθύ σου χώμα, όλο αναχωνεμένο,
Η εντός σου κοινή γη τόσο καιρό τόσο επιτήδεια σκεπασμένη, από
τώρα

και στο εξής, γι' αυτό που είναι, απλώνεται γυμνή,
Ανοιγμένη από σένα στο φως τ' ουρανού για καλό ή για κακό.

Όχι μόνο για την επιτυχία,
Όχι για να πλέεις χωρίς σταματημό σε γαλήνια θάλασσα πάντα,
Η καταιγίδα θα χτυπήσει το πρόσωπό σου, το σκοτάδι του πολέμου,
και ακόμη

χειρότερο, θα σε σκεπάσει ολόκληρη,

(Ήσουν ικανή για πόλεμο, για τη διαμάχη και τις δοκιμασίες του, να
είσαι ικανή

και για ειρήνη, για τις δοκιμασίες της,

Γιατί οι διαμάχες και οι θανάσιμες εντάσεις των εθνών καταλήγουν
τελικά

σε ευημερούσα ειρήνη, όχι σε πόλεμο·)

Με πολλά χαμογελαστά προσωπεία ο θάνατος θα πλησιάσει
ξεγελώντας σε,

κι εσύ στην αρρώστια θα καίγεσαι,
Ο πελιδνός καρκίνος θα απλώσει τις φρικτές δαγκάνες του,
γραπωμένος

στα στήθη σου, ζητώντας να σε χτυπήσει μέσα βαθιά,
Η χειρότερη φθίση, η ηθική φθίση, θα κοκκινίσει

το πρόσωπό σου με έξαψη,

Μα εσύ θα αντιμετωπίσεις τις τύχες σου, τις αρρώστιες σου, και θα
τις

κατανικήσεις όλες,
Ό,τι κι αν είναι σήμερα, και ό,τι κι αν γίνουν μες στο χρόνο,
Καθεμιά θα φύγει και θα περάσει και θα σ' αφήσει ήσυχη,

Ενώ εσύ, καθώς οι σπείρες του Χρόνου σε τυλίγουν, από τον ίδιο
σου

τον εαυτό ξετυλιγμένη, ξαναενωμένη,

Ισορροπημένη, φυσική, μυστική Ένωση εσύ, (το θνητό ανάμικτο
με το αθάνατο),

Θα πετάξεις προς την εκπλήρωση του μέλλοντος, το πνεύμα
του σώματος και του νου,

Η ψυχή, τα πεπρωμένα της.

Η ψυχή, τα πεπρωμένα της, το πραγματικά πραγματικό,
(το νόημα από όλα αυτά τα ομοιώματα του πραγματικού·)
Σε σένα, Αμερική, η ψυχή, τα πεπρωμένα της,

Εσύ, σφαίρα των σφαιρών! Εσύ θαύμα νεφελώδες!
Από πολλούς σπασμούς θερμών και ψυχρών συγκλονισμένη (από
αυτά

στεριωμένη,)

Εσύ, νοητή, ηθική σφαίρα — εσύ Νέα, πραγματικά Νέα, Πνευματική
Οικουμένη!

Το Παρόν δεν σε χωράει — για τέτοια απέραντη ανάπτυξη όπως η
δική σου,

Για τέτοια απαρόμοιαστη πτήση όπως η δική σου, με τέτοια παιδιά
όπως τα δικά σου,

Το ΜΕΛΛΟΝ μόνο σε χωράει και μπορεί να σε χωρέσει.

— *Μετάφραση: Δημήτρης Δημηρούλης*

Το ποίημα “Thou Mother with Thy Equal Brood” δημοσιεύθηκε
πρώτη φορά στα *Φύλλα Χλόης* (1871-1872). Βλ. σχετικά

<https://whitmanarchive.org>